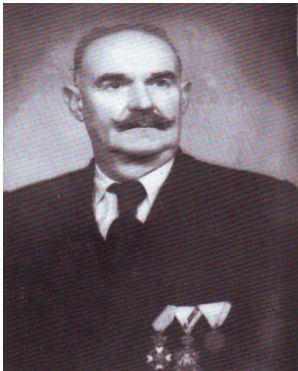

Љубомир Љубеновић- председник с руком мајстора и срцем хероја

Животни пут Љубомира Љубеновића започео је у Пироту 8. августа 1884. године рођењем у породици Ђорђа и Пене. Отац Ђорђе био је један од угледнијих варошана и бавио се млинарском производњом држећи неколико воденица. Ђорђе је млинарски посао учио у Новом Саду где је упознао Пену, девојачко Дунђерски која је потицала из, вероватно најпознатије, војвођанске породице тога времена. Захваљујући породици Дунђерски и свом оцу Ђорђу, Љуба Љубеновић је после завршене основне школе 1896. послат у Беч, где је наредне четири године учио столарски занат. После тога добио је прилику да се усавшава у познатој дуборезачкој радионици у Будимпешти где је провео годину дана, а као седамнаестогодишњак 1901. године добио је посао столара и декоратера на двору првог румунског краља Карола. Како би био ближе свом родном крају, Љубеновић је 1903. године из Румуније прешао у Софију где је радио у служби одржавања на двору бугарског цара Фердинанда.

1910. године трајно се вратио у пирот и оженио Даринком Видановић. Негде у то време формира своју столарску радионицу у пироту, која се бавила израдом комадног намештаја по узору на европске трендове тога времена и која је током наредних деценија прерасла у праву малу фабрику са најсавременијим немачким машинама.

Укључивање Љубе Љубеновића у политички живот пиротске вароши десило се након Првог светског рата када је приступио тек опснваној Демократској странци чијој идеологији је и касније остао привржен. Ипак, током двадесетих година прошлог века у чаршији је био много познатији као врстан столар и грађевински предузимач, него као политичар. Готово да нема већег грађевинског пројекта тога времена у којем Љубеновић није играо значајну улогу. Од подизања основне школе у тијабари и Учитељске школе у Пазару, па до регулације варошких улица, његово име је незаобилазно. У мандату Јордана Џаџића био је на месту кмета Суда општине пиротске који је руководио целокупном грађевинском оперативом на локалу. Шеф техничког одељења пиротске општине постао је 1930. године.

Околности доласка Љубе Љубеновића на место првог човека Пирота су произаше из дубоке политичке кризе. Потреба за човеком чисте биографије и неукаљаног образа просто је лебдела у етру ондашње вароши. Позитиван имиџ Љубеновића који је уживао међу пироћанцима био је кључни мотив за његово постављење. 20. септембра 1933. године Пирот је добио нову општинску управу на челу са Љубом Љубеновићем. Од самог почетка његовог мандата град се суочио са бројним проблемима: празном касом, великим дуговима и штрајком потрошача струје. Љубеновић је прву годину

посветио стабилизацији финансија, увођењу пореске дисциплине и покретању бројних јавних редова-калдрмисању улица, изградњи канала и зидова за заштиту од поплава. Познато је и да је два пута смањивао плату и себи и општинарима, што је изазвало симпатије грађана. Његов мандат обележио је и велики догађај- освећење споменика на Грчком војничком гробљу у Пироту 11. новембра 1933. године, коме су

присуствовали највиши званичници Југославије и Грчке. За време његовог вођства град је добио и Добровољну ватрогасну чету, прве такси превозе и аутобуску линију. Пирот је 25. јула 1934. године, по новом закону, од општине добио статус града.

Политичка дешавања била су бурна 1935. године, Љубеновић је као стари демократа, вероватно више нагињао Удруженој опозицији платформи коју је представљао Драгољуб Јовановић. Да је то тако било, показује и расплет ситуације непосредно после парламентарних избора. У локалном листу освануо је сатирични текст о наводном разговору тројице пироћанаца испред „Касине“ о томе да је Љубеновић купио њиву у барју и до ње урадио калдрмисани пут, док за то време Пироћанци и даље удишу смрад градске баре Боклуце. Тиме је почела серија напада на Љубеновића и постепена медијска припрема његове смене. Завршном чину у расплету сценарија смене Љубеновића, пиротска јавност сведочила је са првим пролећним данима 1936. године. Последњу седницу градског већа одржао је 17. фебруара 1936. Године, после смене са места председника општине Љуба се вратио свом столарском и предузимачком послу, али је остао привржен Демократској странци у којој је био од оснивања.

Поред свог основног занимања велику енергију трошио је и на рад Хуманог друштва „Добра воља“, чији је био оснивач и председник. Остало је забележено да је друштво сваке године приликом прославе своје славе облачило по неколико десетина најсиромашнијих и најмлађих пироћанаца

У предвечерје погрома над пиротским јеврејима, Љубеновић је одиграо једну од најважнијих улога у свом животу. Примео је у своју кућу на чување дечака Израела Левија, цина Моше Левија, пиротког судије и Велике Леви, пар дана пре њиховог хапшења 12. марта 1943. године. Малог дечака Љуба и његова супруга даринка у почетку скривали су на тавану куће, а касније га пребацили у виноград на Сарлаху и променили му име у Илија. Родитељи дечака се никада нису вратили из логора Треблинка, а дечак је у породици Љубеновић остао до 1946. године.

Последње године свог богатог живота, тешко болестан после губитка супруге Даринке 1954. године, Љуба је провео у кући своје ћерке Смиље и зета Ђорђа Славујевића у Јагодини. Преминуо је 16. априла 1961. године и сахрањен је у свом родном Пироту у породичној гробници на Старом пазарском гробљу.